1899); »Lihtsad lilled« (Tartus, 1902); »Päikse kullas« (Tartus, 1909). Tema lüüriliste luuletuste teemiks on isamaa, emakeel, loodus. armastus; ta jutustavate luuletuste teemid on võetud kodumaa minevikust. Luuletajana on L. tüüpilisemaid ärkamisaja teise või kolmanda järgu epigoone. Ta luuletused on võrdlemisi nõrgad ja arenematud nii sisult kui ka vormilt ja ei vääri tõsisemat tähelepanu.

Kampmann, Peaj. II[II], lk. 215—24; M. J Eisen, M. L. (E. Kirj. 1923); H. Sepp, M. L. kui ajaloouurija (E. Kirj. 1923). — Vrdl. J. Masing, Die Nationalität d. Fam. Masing (1910). *H. S.*

LIPPMAA, Theodor, botaanik, sünd. 5. XI 1892 Riias, õiendas koduõpetaja eksami 1910, hankis 1914 eksternina reaalkooli 7 kl. lõputunnistuse, töötas 1911—15 mitmes Riia läti erakoolis loodusloo õpetajana, mobiliseeriti 1915 vene väkke ja määrati laborandiks Ižora tehaste keemia laboratooriumi; astus 1917. a. Petrogradi ülikooli keemia osakonda. Enamlaste võimul olles püüdis L. 1918 pääseda okupeeritud Eestisse, sõitis aga selle katse äpardudes Siberisse. Oli esimese Altai keskkooli õpetajaks ja kooli nõukogu esimeheks Čemalis 1921. a. lõpuni. Kool enamlaste poolt suletud, põgenes L. Altaist Petrogradi ja opteeris 1922. a. märtsis Eestisse. Ta astus samal a. Tartu ülikooli mat.-loodusteaduskonda botaanikat õppima, määrati kevadel 1923 botaanika instituudi noor. assistendi k. t.-ks, lõpetas ülikooli 1925 botaanika magistrina, nimetati van. assistendiks, promoveerus nov. 1926, omandades *dr. phil. nat.* kraadi ning valiti 1927. a. märtsis peale habilitatsiooni eradotsendiks botaanika alal. — L. on avaldanud: 1) Über den Parallelismus im Auftreten der Karotine u. Anthocyanine in vegetativen Pflanzenorganen (Loodusuurijate Seltsi aruanded XXX, Tartu, 1923); 2) Das Rhodoxanthin, seine Eigenschaften, Bildungsbedingungen u. seine Funktion in der Pflanze (Loodusuur. Seltsi kirjatööd XXIV, Tartu, 1925, magistritöö); 3) Pigmenttypen bei Pteridophyta und Anthophyta (*Acta et Comm. Univ. Dorp* A X—XI, 1926—27, doktoritöö); 4) Beobachtungen über durch Pilzinfektion verursachte Anthocyaninbildung (*Acta et Comm. Univ. Dorp.* A XII, 1927). Peale loendatute on L. avaldanud rea vähemaid kirjutisi väljaannetes »Loodus« (1923), »Bot. Centralblatt« (1926), »Comptes rendus des séances de l'Académie des Sciences« (1926) ja »Berichte der deutsch. bot. Gesellschaft« (1927).

Isikl. j. m. saadud andmed. *T.*

LIVENSTROEM, vt. **JOBSO.**

LODE, Gustav v., ohvitser Rootsi teenistuses, XVII a. s. viimasel veerandil kohtunik Eestimaal ja Loodna mõisa (Läänemaal) pärishärra, pärit põlisest aadlisoost, mille juured ulatuvad XII a. s. L. nime all on säilinud paaris käsikirjas Eesti-, Liivi- ja Kuramaa ajaloo kokkuvõte kuni a. 1677 (»Kurtzer Auszug der Geschichte, die sich in Esth-, Liv-, Letth-, Kurland u. Semgallen bis 1677 zugetragen hat«), mille autoriks mõnelt poolt peetakse G. v. Lode perekonna koduõpetajat David Werneri. Viimaselt on pärit igatahes selle kokkuvõtte ladinakeelne tõlge, mis käsikirjas säilitatakse Peterburi Teaduste Akadeemia raamatukogus, kuna väljavõtted oletatavast L. käsikirjast on alal hoidunud Riia linna-raamatukogus J. C. Brotze (vt.) kogudes. Ehkki mitte võrreldav Hjärne ja Kelchi (vt. neid) kroonikatega, on L. töö nii mõneski suhtes tähelepanuväärt. Väljavõtte L. kroonikast ja jätku kuni a. 1693 on koostanud Eestimaa rüütelk. sekretär A. Fr. v. Fischbach; Fischbachi töö on omakorda pea täielikult oma Eestimaa kroonikasse üle võtnud O. F. v. Wrangell.

Recke-Napiersky III (ka IV, 490 j.); Beise II; Gadebusch, L.B. II, 190—92; Gadebusch, Abh., 140 j.; Landrath Wrangell's Chronik v. Ehstland, ed. C. J. A. Paucker (1845). *R. K.*

LOESCHKE, Georg, arheoloog, sünd. 1. VII (28. VI?) 1852 ukj. Leipzigi lähedal, õppis Leipzigi ja siis Bonni ülikoolis klassilist filoloogiat ja arheoloogiat, omandades Bonnis *dr. phil.* astme. Leipzigis ja Berliinis valmistus L. õppetegevusele, kirjutas rea töid oma erialalt, kutsuti 1879. a. Tartu ülikooli klassilise filoloogia õppetoolile ja kinnitati siin 1880. a. korraliseks professoriks. Tartus oli L. tegev kuni 1887. a.-ni, mil siirdus Bonni ülikooli õppejõuks. L. suri Berliinis 26. XI 1915 ukj. — Tartus olles võttis L. osa Õp. E. S.-i töist, tundes huvi kohaliku muinasaja vastu. Ta võttis m. s ette rea kaevamisi. Õp. E. S.-i aastaraamatuis (SB) avaldas L. mitmed vähemad tööd, milledest mainitagu: Die estn. Grabstätte beim Kaltri-Gesinde in Warrol (SB GEG 1887), Der Aschenfriedhof von Meyershof (*ibid.*), Alte Gräber in d. Umgegend von Neuhausen (SB GEG 1888). L. oli üks esimestest, kes heitis kõrvale arvamuse, et meie vanema raua-aja kivikalmed on olnud laevakujulised (vt. tema kirjutis SB GEG 1889).

Левицкій II; Deutscher Universitätskalender, S. S. 1916, lk. 343. *H. M-a.*

LOHMÜLLER, Johann, reformatsiooniaegne tegelane, pärit Danzigist, magister, õppinud arvat. Krakovi ülikoolis, olles igatahes humanismi mõju all. L. oli alam vaimulik ja ni-